

DIE BRANDENDE BOS

Eksodus 3:1 - 15

Volg [hierdie skakel](#) om na die verhaal van *Die Brandende Bos* te **luister**.

Hier volg die storie van *Die Brandende Bos* as jy wil **saamlees**:

Onthou jy die baba in die mandjie?

Mossie. Die boetie vir wie Mirjam tussen die riete dopgehou het.

Wel. Hy het toe grootgeword.

En vandag se storie gaan oor hom. Maar hy is nie meer Mossie nie. Hy het lankal sy regte naam. Moses.

Lank, lank ná Mirjam, het Moses in Egipte gewoon. In die paleis. By die prinses, wat sy ma geword het.

Maar eendag het iets gebeur wat hom laat hardloop het.

Iets sleg. Iets wat hom self bang gemaak het oor wie hy was.

Hy het Egipte verlaat en weggehardloop. Hy het by 'n vreemde land aangekom. Daar het hy getrou en kinders gehad. En hy het skape opgepas vir sy skoonpa, op 'n droë, klipperige berg.

Veertig jaar lank. Véertig jaar.

Dink net. Elke dag. Dieselfde berg. Dieselfde skape. Dieselfde klippe. Dieselfde son. Dieselfde winde.

Moses het lankal opgehou dink hy is iemand spesiaal.

Hy was nou maar net Moses, die man met die skape. En dit was vir hom genoeg.

Op die dag waarvan ek jou wil vertel, het Moses sy skape oor 'n nuwe stuk berg uitgelei.

Hy was vroeg op. Voor die son opgekom het al. Hy het sy stok gevat en sy waterbottel en die skape begin aandryf.

Skape, né, is nie die slimste diere op aarde nie.

Een skaap stap die verkeerde kant toe. Moses fluit. "Haai, jy! Hierdie kant toe!"

Die skaap kyk hom aan. Sy oë staar Moses net aan, asof hy wil sê: "Wat?"

"HIERDIE kant toe!" sê Moses weer.

Die skaap stap stadig agter Moses aan.

Moses sug. Hy sug nogal baie, vir iemand met soveel skape.

Hy lei hulle op. Verder en verder die berg op, na 'n plek waar daar miskien nog 'n bietjie groen gras tussen die klippe staan.

Dis 'n verafgeleë berg hierdie. Niks gebeur hier nie.

Net klippe. En son. En wind. En skape. En nog son.

Behalwe vandag.

Moses staan op die berg en hy kyk op.

En hy sien iets wat hy nie verstaan nie.

Op 'n klipperige hoogte, nie ver van hom af nie, staan 'n bos. Net 'n gewone doringbossie. Soos baie ander op die berg.

Maar hierdie bos brand.

Vlamme dans tussen sy takke. Helder, oranje vlamme. Lig stroom uit die bos uit. Asof hy van binne af gloei.

Moses knip sy oë.

Wag. Iets is nie reg nie.

Hy ken vuur. Hy weet hoe vuur lyk. As 'n bos brand, dan word hy swart. Sy blare verkrul. Sy takke val af. Binne 'n minuut of twee is dit klaar. Dan bly daar net 'n houpie

as oor, miskien met 'n vuurkooltjie of iets op die grond.

Maar hierdie bos...

Hierdie bos brand en brand. En sy blare bly groen. Sy takke bly heel. Sy takke krul nie op nie.

Hy brand en brand, maar hy brand nie op nie. Moses staan stil.

Hy weet nie wat om daarvan te dink nie. Hy het oor sy hele lewe miskien een of twee snaakse goed gesien, maar niks soos hierdie nie.

Hy stap nader.

En dan tree hy weer terug.

Hy stap dan weer nader. En trek weer versigtig terug.

Sou jy ook so gemaak het?

Iets vreemd, iets wonderlik, iets onbekend: dit trek ons nader, maar dit maak ons terselfdertyd 'n bietjie benoud.

Hy stap weer nader. En hierdie keer hou hy aan.

Stap-stap-stap. Met sy stok in sy hand. Hy kan nou die hitte op sy gesig voel. Maar dis 'n sagte hitte. Nie soos die hitte van 'n veldbrand nie. Eerder soos die hitte van iemand se hand teen jou wang.

Hy is amper by die bos toe... toe iemand sy naam roep.

"Moses."

Dit voel vir Moses of sy hart bollemakiesie slaan.

Moses sien niemand op die berg nie. Net hy en die skape. En die skape kan nie praat nie. Hy het al baie met hulle gesels, maar hulle praat nooit terug nie.

"Moses."

Die stem kom van die bos af.

Moses kyk om hom rond. Hy kyk agter hom. Hy soek tussen die klippe of iemand iewers wegkruip.

“Hier... hier is ek?” sê hy.

Sy stem klink dom in sy eie ore.

Maar die stem uit die bos antwoord.

“Moses, moenie nader kom nie. Trek jou skoene uit. Want die plek waar jy staan, is heilige grond.”

Moses kyk af na sy ou skoene. Hulle is stowwerig en stukkend. Hulle lyk nie asof hulle by heilige grond pas nie.

Hy buk en maak hulle los. Hy trek hulle uit. Hy sit hulle saggies eenkant toe.

Sy voete is op die warm klippe. Hy voel die hitte van die berg deur sy voetsole.

En die stem sê: “Ek is die God van jou oupa’s Abraham en Isak en Jakob.”

Moses se hande gaan op na sy gesig toe. Hy maak sy oë toe. Hy is te bang om te bly kyk.

Maar die stem hou aan praat.

Die stem sê Hy het sy mense in Egipte gesien. Hy het gehoor hoe hulle huil. Hy weet hulle word sleg behandel deur die nuwe koning.

En die stem sê: “Moses, Ek wil vir jou stuur. Gaan na Egipte toe. Gaan haal my mense daar uit.”

Moses maak sy oë groot oop.

Sou jy nou “Ja, hier gaan ek!” gesê het? Sou jy op en af gespring het van vreugde?

Moses het nie.

Moses sê: “Wag-wag-wag. Ek? Ék? Wie is ek dat ek so iets kan doen?”

Die stem antwoord: “Ek sal by jou wees.”

Moses dink. Hy soek 'n ander manier om hieruit te kom.

“Maar, wie sal ek sê stuur my? As die mense vra wie U is, wat moet ek antwoord?”

En toe sê die stem iets wat Moses nie kan vergeet nie.

Die stem sê: “Ek is wat Ek is.”

“Sê vir hulle: ‘Ek Is’ het my gestuur.”

Moses staan met sy kaal voete op die warm klippe.

Hy probeer dit verstaan.

‘Ek is wat Ek is.’

Wat vir 'n naam is dit?

Dis nie 'n naam soos Moses of Mirjam of Jakob nie. Dis nie 'n naam wat jy kan opskryf of op jou skryfboek kan plak nie. Die naam werk amper soos die bos wat brand.

Die bos brand en brand en brand nie op nie.

Hierdie Naam kan jy nie vashou nie. Dit is 'n Naam wat te groot is. Dit is te anders.

Moses het uiteindelik teruggeeloop.

Met sy skoene in sy hand.

Sy skape het afgeloop soos wat hulle maar altyd afloop. Maar Moses het anders afgeloop, soos wat hy nooit voorheen gedoen het nie.

Sy hart was te vol vir woorde.

En hy het die berg af, terug huis toe gestap. Om sy vrou en sy kinders te gaan vertel: ek moet gaan. Ek moet teruggaan na Egipte toe.

Want Iemand het my naam geroep van 'n bos af wat brand en wat nie opbrand nie. En daardie iemand het gesê sy Naam is “Ek Is”.

En dis genoeg.

Vandag se storie eindig hier.

Met 'n man op 'n droë berg. Sonder skoene. By 'n bos wat brand.

'n Man wat gedink het hy is klaar met groot avonture. By 'n God wie se naam te groot is om te vat.

Het jy al iets gesien wat jou laat asem ophou het? Iets wat jy nie heeltemal kon verstaan nie? Iets wat jou laat dink het: hier gebeur iets, en ek weet nie wat nie? Dalk was dit ook 'n bietjie soos 'n bos wat brand.

Vir ouerharte

Dié verhaal vind ons in Eksodus 3:1–15. Moses is nou nie meer die baba in die mandjie nie. Hy is 'n volwasse man, wat ver van Egipte af skape oppas. Ná alles wat in sy lewe gebeur het, dink hy waarskynlik sy groot storie is verby. Dan ontmoet God hom by 'n bos wat brand, maar nie opbrand nie.

Hierdie verhaal is een van die groot draaipunte in Eksodus. **God wys dat Hy die nood van Sy mense in Egipte sien, hulle gehuil hoor en hulle lyding ken.** Hy kom nie net om Moses te troos nie. Hy roep hom om deel te word van God se bevryding. Moses voel klein en onseker, maar God antwoord hom met die belangrikste belofte: “Ek sal by jou wees.” Wanneer Moses vra wie hom stuur, gee God Sy Naam: “Ek is wat Ek is.” God is die Lewende Een, die Een wat teenwoordig is, getrou bly en Sy beloftes uitvoer.

Wat hierdie storie vir kinders wys

- God sien en hoor mense wat swaarkry. Die Israeliete se seer in Egipte was nie vir God weggesteek nie.
- God roep gewone mense. Moses was 'n skaapwagter op 'n droë berg, maar God het hom geroep en gestuur.
- God is by ons wanneer Hy ons stuur. Moses se krag lê nie in homself nie, maar in God wat saam met hom gaan.

Gesels met jou kind

Jy hoef nie alles oor God se Naam te verduidelik nie. Begin eenvoudig:

- Wat dink jy het Moses gevoel toe die bos brand, maar nie opbrand nie?
- Hoekom dink jy moes Moses sy skoene uittrek?
- God sê vir Moses: “Ek sal by jou wees.” Wanneer wil jy graag onthou dat God by jou is?
- As God mense sien wat swaarkry, hoe kan ons ook mense raaksien wat hulp nodig het?

'n Dieper gedagte vir ouers

Kinders kan dalk vra: “Was God regtig in die bos?” of “Hoekom was Moses bang?” Hierdie vrae is goeie geleenthede om oor **verwondering** te praat. Die brandende bos wys dat God naby kan kom, maar dat Hy steeds heilig en groter as ons begrip bly. Moses kan naderkom, maar hy moet ook sy skoene uittrek. Dit help kinders om te leer dat God nie sommer net nog iemand in die storie is nie. Hy is **heilig, lewendig** en werklik **teenwoordig**.

Die Naam “Ek is wat Ek is” hoef nie vir jong kinders volledig verduidelik te word nie. Jy kan eenvoudig sê: “God sê vir Moses dat Hy regtig daar is, dat Hy altyd God is en dat Hy saam met Moses sal gaan.” Die hart van die verhaal is nie dat Moses dapper genoeg was nie. Die hart van die verhaal is dat God Sy mense sien, Sy belofte onthou en by Moses is, wanneer Hy hom stuur. As ouers help ons kinders om hierdie God te leer ken - die God wat roep, hoor, stuur en saamgaan.

